

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: 2 Samuël 6,
Ochtenddienst

Broeders en zusters,

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Gezang 171 : 1 en 3**
4. **Lezing van de wet**
5. **Zingen : Psalm 15 : 1 en 2**
6. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
7. **Schriftlezing : 2 Samuël 6**
8. **Zingen : Psalm 78 : 19 en 20**
9. **Tekst : 2 Samuël 6**
10. **Zingen : Psalm 24 : 4 en 5**
11. **Dankzegging en voorbede**
12. **Dienst van de offeranden**
13. **Slotzang : Gezang 81 : 1, 2 en 6**
14. **Zegen**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Zijn jullie er naartoe geweest, jongens en meisjes? Of hebben jullie er op de televisie naar gekeken? Naar de intocht van Sinterklaas. **[Intocht Sint]** Altijd zijn daar heel veel mensen bij, hè? Stel je nu eens voor dat Sinterklaas zou aankomen met zijn boot en er zou helemaal niemand zijn om hem te begroeten. Niemand die zingt, niemand die zwaait, niemand die blijkbaar blij is dat hij weer is aangekomen. Zou Sinterklaas zich dan welkom voelen? Ik denk dat hij gelijk de boot weer terug laat varen naar waar hij vandaan kwam. Dan maar geen Sinterklaasfeest dit jaar.

Maar juist een kade vol mensen, die zingen en blij zijn, dat geeft hem het gevoel dat hij welkom is. Dat de mensen naar hem uitzien. En zo iets jongens en meisjes is hier ook aan de hand in 2 Samuël 6. David is kort geleden de koning geworden van Israël. Koning Saul is gestorven en David is zijn opvolger. Dat staat in het vorige hoofdstuk, hoofdstuk 5, beschreven. Eén van de eerste dingen die David gedaan heeft is de stad Jeruzalem veroveren. Ook al leefden de Israëlieten al bijna tweehonderd jaar in het land Kanaän, nog altijd waren er delen van het land in de handen van de volken die ze hadden moeten verdrijven. Een voorbeeld daarvan was de stad Jebus of Jeruzalem. Deze stad was nog altijd niet in de handen van het volk Israël omdat hij heel eenvoudig te verdedigen was. En ook al omsingelde je de stad, dan nog was het moeilijk, want de mensen konden toch nog heel gemakkelijk aan water komen. David die het land goed kende en veel verstand had van oorlog voeren, had allang begrepen dat het heel mooi zou zijn als hij die stad in handen zou kunnen krijgen. Uiteindelijk heeft David de stad in handen gekregen en hij had besloten dat Jeruzalem de stad zou zijn van waaruit hij zou gaan regeren. Een mooi gelegen stad die goed te verdedigen was tegen vijanden vanwege zijn hoge ligging en beschikbaarheid van water. De vesting van Sion werd zijn huis. **[David wil Godstad]**

Maar David dacht niet alleen aan zichzelf. Aan een woning voor hem, zijn vrouwen en kinderen. Nee, hij dacht ook aan de HERE. Want er was iets grondig mis met de dienst aan de God van Israël. De tabernakel, de tent van de samenkomst die ze in de woestijn voor de HERE gebouwd hadden, stond in Silo. Daar waar ze hem hadden opgesteld toen ze de Jordaan over waren getrokken en Jericho hadden veroverd. Maar het belangrijkste voorwerp van de tabernakel, de ark van het verbond, die in de binnenste tent zou

moeten staan, stond al 80 jaar in Kirjat-Jearim. Daar was de ark terecht gekomen, nadat de Filistijnen deze hadden terug gestuurd. Dat deugde natuurlijk niet. En David wilde daar wat aan doen. Hij wilde dat de ark weer in de tent zou komen en wel in Jeruzalem. Daar waar hij zelf was gaan wonen en waar de ark goed te verdedigen was. Koningshuis en Godshuis moesten met elkaar verbonden zijn. Dat was het verlangen van David en daar ging hij voorbereidingen voor treffen. En dit voornemen werd natuurlijk in David gewerkt door de Geest van God. **[Kaart]** Want God zelf wilde van Jeruzalem het centrum maken van de dienst aan Hem. 2 Samuël 6 vertelt ons dus maar niet het verhaal van de reis van de ark van het verbond. 2 Samuël 6 markeert het begin van Jeruzalem als stad van God. Als de plek waar God onder de mensen woont. Een stad die hoog gelegen was en waar mensen zich in de nabijheid van God veilig mochten voelen. En ook de plek waar koning en priester samen de HERE dienen.

En David wil dat dit heerlijke feit, dat de ark van het verbond weer echt een eigen plek krijgt, met groot eerbetoon aan de HERE vieren. Het moet een groot feest worden. Een feest tot eer van God en een feest dat nog lang in het geheugen van het volk blijft hangen. Daarom liet hij de mensen in het hele land opdraven. Alle weerbare mannen en alle inwoners van Juda. Zij moesten de intocht van de ark in Jeruzalem begeleiden. Het moest een groot feest worden. De bedoelingen van David waren heel goed. **[Feestelijke intocht]** Een groot feest ter ere van de HERE en ter versterking van het geloof van het volk. Een groep van duizenden mensen ging samen met David op pad om de ark op te gaan halen. Allerlei muziekinstrumenten werden megedragen en de mensen waren in feeststemming. Een prachtig plan zou je zeggen en de HERE zal daar wel erg blij mee zijn geweest. En dat is maar hoe je het bekijkt. Met de intentie was de Here blij. Dat David voor Hem een plek wilde maken waar Hij weer op een waardige wijze gediend zou worden. Dat zoveel mensen waren uitgelopen om de ark op te gaan halen. Dat maakte de HERE blij.

Maar toch, broeders en zusters, zou het geen blijde dag worden, maar een verdrietige. Want de HERE zou laten zien dat goede bedoelingen alleen niet genoeg zijn. Hij wil ook dat we echt naar Hem luisteren. **[Alleen goede bedoelingen]** Dat wij maar niet van Hem vragen om genoeg te nemen hoe wij Hem naar ons goede bedoelingen willen dienen. Dus uitgaande van onszelf. Nee, Hij wil dat wij Hem dienen zoals Hij ons dat heeft voorgeschreven. Hij is een heilig God. Hij is God. Hij bepaald de wijze waarop

Hij gediend wil worden. Want Hij wil gediend worden op een wijze die bij Hem past. Iets wat wij in onze tijd toch goed zouden moeten begrijpen. Want het is een van de veel gebruikte uitdrukking in onze tijd. Je moet doen waar jij je goed bij voelt. Je moet doen wat bij jou past. Dat is het advies dat je veel kunt horen in onze tijd en veel mensen spreekt dat aan. Ook als het gaat om de dienst aan de HERE. Ja, je moet maar naar de kerk gaan waar jij je goed bij voelt. Een kerk die bij jou past. En iets daarvan begrijp ik ook wel, maar toch is dat niet goede manier. Want de HERE wil door ons erkend worden in zijn heiligheid, wijsheid en liefde. En als Hij Israël heeft verteld hoe heilig die ark van het verbond is en als Hij heeft voorgeschreven hoe die ark vervoerd moet worden, dan moeten ze dat niet op hun eigen wijze gaan doen. En ze konden zich daarbij niet beroepen op onwetendheid, want later blijkt dat de informatie hierover nog beschikbaar is.

Maar nu, nu ze ark uit Krijat-Jearim halen doen ze het verkeerd. Want ze zetten de ark op een nieuwe wagen en lieten deze trekken door runderen. Op zich goed bedoeld. Een mooie nieuwe wagen. Maar HERE had bepaald dat de ark door de priesters of Levieten gedragen moest worden. Er zaten zelfs speciale ringen aan de ark waar de draagstokken doorheen waren gestoken. Deze stokken moesten aldus Exodus 25:14 al in de ark blijven zitten. Dat de HERE deze bepaling niet voor niets had gegeven, bleek toen de stoet op weg ging. Want aangekomen bij de drosvloer van Nachon, gaat het mis met de runderen die de kar trekken. Wat er precies met de runderen aan de hand was, is niet helemaal duidelijk. De vertalers verschillen daarover van mening, maar in ieder geval is duidelijk dat de ark van de wagen dreigt te vallen. **[Uzza wordt gestraft]** En Uzza, een zoon van Abinadab, bij wie de ark al die jaren in huis had gestaan, grijpt naar de ark. Terwijl Uzza heel waarschijnlijk wel wist dat hij de ark niet mocht aanraken. Hij had namelijk vele jaren bij hun in huis gestaan. Maar hij raakt de ark toch aan en als straf voor deze zonde wordt hij door de HERE getroffen. Hij val dood neer. De blijde stoet was nog maar net op weg en dan gebeurt er zoiets vreselijks. Het mag duidelijk zijn dat Uzza een verschrikkelijke zonde heeft begaan, waarbij hij de heiligheid van de HERE onvoldoende heeft gerespecteerd. Ook al bedoelde hij het goed, het was gewoon verkeerd. Niemand mocht de ark van het verbond aanraken. Helemaal niemand.

Daarop werden de festiviteiten gestaakt. De ark werd in het huis van Obed-Edom geplaatst en iedereen keerde naar huis terug. Diep onder de indruk van wat er gebeurd

was. Diep onder de indruk van het feit dat God dus zo streng kan zijn. Zo opkomt voor zijn heiligheid. David zelf was hier zo van geschrokken dat hij afzag van zijn plan om de ark naar Jeruzalem te brengen. Draait het bij deze straf van Uzza alleen om deze zondaar? **[Het gaat niet om Uzza alleen]** Nee, zeker niet. Ik zou ook geen conclusies willen trekken over de zaligheid van Uzza. Maar de HERE wil ook het respect voor Hem onder zijn volk nieuw leven inblazen. Wij mensen worden zo gemakkelijk slap in de dienst aan de HERE. En dan nemen we een loopje met zijn heiligheid en dan lopen we groot gevaar. Daarom zien we dat God van tijd tot tijd zijn volk met zijn heiligheid confronteert. We zien het bij het begin van de dienst in de tabernakel. Als zonen van Aäron verkeerd vuur op het altaar van de HERE brengen. Ook zij worden met de dood gestraft. We zien het in het Nieuwe Testament als Ananias en Safira de apostelen proberen te misleiden. Door te doen alsof ze de hele opbrengst van de verkochte akker weggeven. Daarmee bedriegen ze niet in de eerste plaats de apostelen, maar God. Ook zij zijn toen door de HERE gedood.

Wie wil in de nabijheid van deze strenge God wonen? Zeker als je van jezelf weet hoe gemakkelijk je tot zonden komt. Maar toen David merkte dat de HERE het huis van Obed-Edom zegende, nam hij zijn oude plan toch weer op. **[Loopje nemen]** Hij leerde hiervan dat de mens die in gehoorzaamheid en respect voor de HERE leeft door de HERE gezegend wordt. God is aan de ene kant streng. Streng voor wie een loopje meet Hem nemen. Maar aan de andere kant is Hij weldadig en genadig voor wie in respect en gehoorzaamheid met Hem leven. Dat betekent niet dat God grillig, onvoorspelbaar is. Hij is heel voorspelbaar, want Hij is altijd dezelfde en doet altijd wat Hij zegt. Zowel in zegen als in straf. David pakt dus zijn oude plan weer op om de ark van het verbond naar Jeruzalem te brengen, maar hij pakt het nu wel anders aan. Het blijft nog steeds een feest. Een feest met muziek en blijdschap. Een feest waarbij gedanst en gezongen wordt. Maar uit de tocht blijkt ook het besef van Gods heiligheid en eigen zondigheid. Want vele dieren worden geofferd en de ark van het verbond wordt gedragen zoals de HERE het bevolen had. Nu is het pas echt feest. Niet alleen voor het volk, maar ook voor de HERE zelf. En dan moet je het eigenlijk ook nog omdraaien. Het moet in de eerste plaats voor de HERE een feest zijn. En als het voor de HERE een feest is, dan is het voor ons toch ook feest. Want wat is er nu mooier dan dat wij de HERE blij kunnen maken?

Ongetwijfeld is dat ook de reden geweest dat David zo uitbundig heeft meegedaan aan het feest. Want het gedrag van David mag toch opmerkelijk heten. Want hij gedraagt zich bij deze intocht niet echt als een koning. Hij draagt geen kleding die bij een koning passen. Hij rijdt niet op een paard. Hij draagt geen prachtig zwaard en ook zijn kroon heeft hij thuis gelaten. Hij draagt niet meer dan een linnen hemd van de priester.

[Plaatje hogepriester] Op het plaatje zie je de kleding van de hogepriester. Het hemd is dat lange witte gewaad dat hij onder het blauwe schort draagt. Een beetje oneerbiedig gezegd lijkt het dus op een lang nachthemd. Meer droeg David niet en daarin danste hij voor de HERE. De vrouw van David Michal begreep niet veel van haar man. Ze vond, als dochter van koning Saul, dat een koning niet rond hoort te dansen in niet meer dan een priesterhemd. Ze schaamt zich voor hem. Zoiets doe je niet als koning. Dat had ze goed gezien. Dat was David ook wel met haar eens. En dat was ook precies de reden dat hij zo rondliep. **[Geen koning]** Hij wilde daar niet rondlopen als de koning van Israël, maar als een dienstknecht van God. Hij wilde niet zijn eigen hoogheid etaleren, maar hij wilde de God eren en het volk voorgaan in het dienen van de Here. Want in de dienst aan de HERE was hij als één van hen. Als een man die ook moet leven van de genade en liefde van God. Zijn koningschap kon hem niet redden. Zijn koningschap maakte hem geen beter mens in de ogen van God. Het enige wat telde is of hij zijn geluk in God vond. Dat alleen kon hem redden.

Hij viert vandaag dus niet feest als de koning van Israël maar als een gelovige dienstknecht. Als een man die zich verheugt over het feit dat hij dicht bij de HERE mag wonen. Dat hij het huis van de HERE straks op loopafstand heeft. Over het feit dat God bij hem en al de inwoners van Jeruzalem is. En als iemand die zijn blijdschap wil delen, deelt hij dan ook aan het volk eten uit. Zodat iedereen kan genieten van een lekkere maaltijd en een gevulde maag. Want deze dag moet een feestdag zijn. Een feestdag voor de HERE waaraan iedere burger van het rijk aan mee kan doen.

Maar het gaat hier uiteindelijk om meer dan een ark die naar Jeruzalem gaat. Het gaat hier om het samenkomen van de priesterlijke macht en de Koninklijke macht. Iets hiervan wordt zichtbaar als David de HERE brandoffers en vredeoffers brengt. Maar uiteindelijk is David niet geschikt om priester te zijn. Hij zal zelfs ongeschikt blijken te zijn om voor de HERE een huis, een tempel, te bouwen. Er zit te veel bloed van mensen aan zijn handen. Zijn koningschap is niet verenigbaar met de priesterdienst. **[Jezus Christus]**

priesterkoning] Maar straks komt Hij die koning en priester zal zijn. Die beide ambten mag bedienen en zal bedienen met een heerlijkheid zoals nog nooit is gezien. Hij zal Jeruzalem werkelijk tot een stad van vrede maken. Vrede tussen God en de mensen en tussen de mensen onderling. Daarvoor is de Heer Jezus Christus, de Zoon van God, in onze wereld gekomen. Daarvoor regeert Hij nu vanuit de hemel alle dingen in de hemel en op aarde. Daarvoor zal Hij straks weerkomen en zal er een nieuw Jeruzalem neerdalen uit de hemel. Waar God en mens samen in grote blijdschap en geluk zullen leven in eeuwigheid. David heeft daar naar verlangd en er iets van beleefd. Wij hebben de wetschap dat de Zoon van God op de troon van David heeft plaatsgenomen en zal weerkomen op de wolken. Laten we dus klaarstaan om Hem met vreugde binnen te halen als Hij komt. Zodat het voor Hem en voor ons een feest zal zijn dat nooit meer eindigt.

Amen